Ч. 265. Пятниця 9 грудня (26 падолиста) 1910. Рік XX.

Виходить у Львові що дня (крім недїль і гр. кат. сьвят) о 5-ій годинї по полудни.
РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 10.
ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.
РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почт.
РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в бюрі дневників пасаж Гавсмана 9 і в ц.к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року К 2·40
на чверть року К 1·20
місячно . . . . К—·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року К 5·40
на чверть р. К 2·70
місячно . . . К —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Справи парляментарні. — З ради державної. — Австрийско-сербскі відносини. — Вибори в Анґлії.

На передвчерашній конференциї провідників клюбів постановлено перевести вибір членів делеґациї на надзвичайнім засіданю палати дня 13 с. м. вечером. Перше читане провізориї мало покінчити ся вчера, в пятницю розпічне ся перше читане банкового предложеня і буде вести ся в суботу. Понеділок має бути застережений для нарад буджетової комісиї в цїли полагодженя буджетової провізориї. Ві второк буде полагоджена реформа реґуляміну, в середу і четвер відбуде ся перше читане сербского торговельного договору і друге читане банкового предложеня, як також друге читане сербского договору. Вкінци в четвер дня 22 с. м. має бути полагоджений ряд менших предложень.

Ческий клюб радив над тим, яке становище заняти супротив плянованих ческо-німецких конференций у Відни. Результатом нарад являє ся одноголосна ухвала, що коли такі конференциї скличе правительство, клюб відмовить своєї участи в них. Натомість ухвалено взяти участь в конференциях, коли запрошеня вийдуть від голов обох національних клюбів в парляменті. Тодї можна також запросити на конференциї правительство. Дальше рішено, що на конференциї мають бути запрошені також социяльні демократи. Предметом конференций має бути справа управильненя урядової мови краєвих властий взагалі, справа подїлу краю на адміністрацийні круги має бути з нарад виключена.

В дальшім ходї буджетової дискусиї на передвчерашнім засіданю, промавляв посол Спінчіч. Бесідник заявляє, що ніяке правительство не було так несправедливе для Славян, як теперішне. Національна згода на Побережу важнїйша ніж в Чехах і Тироли. Домагає ся, щоби всї публичні урядники на Побережу говорили трома мовами: хорватскою, словіньскою та італїяньскою. Словінцї годять ся на правничий факультет італїяньский, але домагають ся, щоби і їм признано уступки на поли шкільництва. Домагає ся, щоби іспити, складані в загребскім університетї, мали важність в Австриї, жалує ся на упослїджене Хорватів на поли адміністрациї та критикує поведене міністерства просьвіти супротив Хорватів.

Дальше промовляли посли: Шойсволь, Штернберґ, Маркль, Бянкіні, Шмід, Марков, котрий відказував на переслїдуванє русофілів на Буковині, Ґаль і Фідлер, що критикував становище правительства в справі каналів.

Презес польского кола др. Ґломбіньский витає з признанєм вискас президента кабінету про конечність сконсолїдованя сильної, здібної до працї більшости, однак зазначує, що сталість адміністрациї не дасть ся удержати без сталого, сильного парляменту. Дальше бесідник займає ся замітами, робленими народному парляментови що-до недостачі проґрами, занадто довгих промов і безуспішности праць. Пояснює се недостачию сильної, певної, трудящої більшости, недостачию проґрами та проводу, наслїдком чого посли бодай довшими промовами хотять задокументувати своє істнованє виборцям. Опісля бесідник витає з вдоволенєм успіхи акциї ческо-німецкого помиреня та вказує з негодованєм на заостренє польско-руских взаємин в Галичинї. В промовах обох руских бесідників, дра Олесницкого і Куриловича, чути було терпкі нарікания, сильні заміти против Поляків, котрі, що правда, в обох промовах переважно стояли в суперечности. Іменем польского „кола" і всїх Поляків бесідник може висловити лише бажанє, щоби заміти, підозріня

Летючі листки.

(З француского — Рене Ґружа).

(Дальше).

VI.

Як запамятаю мою кузинку Лїяну, виджу перед собою єї насьмішливі усточка, ясне, все розбурене волосє і очи викликуючі неспокій своєю пронизливостию і злобностию.

Наші родини мешкали під одною кришию. Казали, що Лїяна і я прийшли на сьвіт одного і того самого дня. Але она, вже від наймолодших лїт, вирізнювала ся передчасним розвитком ума, що запевнило їй перевагу над дурним хлопцем, яким я був тодї. Перевага та, на жаль, не уступила і по двацятьох пятьох лїтах!

Ах, недобра, небезпечна Лїяно!

Надїляла она мене родом злобної приязни, котра глумила ся над моєю дурнотою; ошоломлювала мене напрасними нападами.

І так на примір обкрутила мене шнуром до скаканя, а відтак приневолювала бігати та кричала:

— Вйо, вйо, Іванку! — аж доки менї не стало віддиху.

А тодї моя недобра приятелька цїлувала мене пристрастно в уста.

— Ах, ти дурнику! — кричала, сьміючи ся.

Я щиро ненавидїв Лїяни.

Трохи пізнїйше віддано мене до школи. Менї здає ся, що я був би там почував себе досить щасливим, коли би не погроза повороту до дому на вакациї, в часї котрих ставав я знов жертвою примхуватої Лїяни.

Та шалена дївчина дїйстно користала з кождої хвилї проводжуваної разом, аби вичерпати з себе запаси злобности, нагромаджені в часї моєї неприсутности.

— Іванку — сказала менї одного дня з непохитною повагою — наш сусїд, капітан Дірішоа, котрого маю честь добре знати, бажав собі, аби ти післав єму на письмі адресу свого фризиєра.

Ущасливлений, що можу прислужити ся капітанови, вислав я єму сейчас жадану адресу і вскорі побачив входячого до нас того хороброго вояка, з лисою головою як білярдова куля з слоневої кости. Розлючений неуміcтним жартом, капітан виторгав мене за уши, називаючи „смаркачем".

Ми росли обоє. Коли було нам по шїснацять лїт, прийшло Лїянї нараз до голови залицяти ся. Уживала сильних перфум, від котрих я діставав міґрени і бавила ся, коли на моїм лици появив ся румянець та вдивлювала ся в мене своїми без ніякого сумніву дуже хорошими очима.

Ох! Очи Лїяни! Я бояв ся їх, немов би мали на мене кинути злі уроки!

— Забороняю тобі дивити ся на мене! — говорив я до неї. — Чи чуєш: ненавиджу тебе!

Лїяна здвигала раменами, але мстила ся на свій спосіб.

В недїлю вечером, коли обі наші родини зібрали ся довкола одного стола, що належало до споконвічного звичаю, Лїяна спитала мене нагло удаючи безмежне занепокоєне:

— Іванку, що тобі? Ти такий страшенно блїдий!

Я підніс голову, аби заперечити...

І ось, вдивлювали ся в мене злобно насьмішливі очи! Филя крови ударила менї до лиця. Отець замітив, що виглядаю як дурак і всї почали голосно сьміяти ся з мого заклопотаня.

Лїяна ставала моїм катом.

Минуло кілька лїт. Хотячи видобути ся з під того ярма, постановив я вступити до войска.

— Зі страху перед Лїяною? — спитав отець, коли я представив єму мій намір.

То мене завстидало. Але й той плян військової служби показав ся нездїйснимий, бо за кілька місяців мій отець помер, а я, як одинокий син полишившої ся вдовицї, увільнений тим самим від служби у войску, мусів займити ся маєтковими інтересами і полишив ся на дальше жертвою безконечних лютостий моєї молодої неприятельки.

Але поведене Лїяни супротив мене немов би нагло почало переміняти ся. Вже перестала мене висьмівати, а навіть удавала невинну в моїй присутности.

Я причував якийсь новий підступ і від тодї пильно стеріг ся.

Я не згадував доси, що за нашим домом

і всї національні колотнечі раз скінчили ся. (Оплески на польских лавах).

Дальше бесїдник обговорює пануючу дорожнію, що є нещастєм для поодиноких країв, бо край партиципує в додатках до безпосередних і сталих податків. Сю обставину належить оцїнити при податковій реформі. Держава не виповнила своїх обовязків супротив країв, котрі від хвилї заключеня угоди з Угорщиною все були засуджені на поміч чи то з податку від горівки, що має бути підвисшений, чи то з доходів з особистого податку. Тим їх потїшали, але обіцянок не додержали. Також державні фінанси не поправили ся. Буджет замикає ся вправдї малою надвишкою, але на дїлї се дефіцит, чого доказом буджетова провізория, котра домагає ся позички 144 мілїонів на сплату державного довгу та зелїзничі інвестициї. Найсумнїйший факт, що щаджено в тих видатках, котрі підносять продукцию і призначені до витворюваня нової нагоди до працї.

Приміром сего найнизші позициї на попиранє рільного і лїсного господарства, на мелїорациї, промисл і ремесло. Щадить ся також у видатках на будову доріг. Водні дороги трактує ся як люксус а також будову льокальних зелїзниць відложено до лїпших часів. Коли обмежує ся продуктивні видатки, то в який спосіб ввести розвиток економічної конюнктури, щоб найти покритє сподіваних великих видатків на войскові цїли, на 2-лїтну войскову службу і на переведенє суспільного обезпеченя. Представителї Галичини здивовані та огірчені неприхильним становищем представителів инших країв і правительства супротив Галичини, того найбіднїйшого коронного краю. Наші стремлїня до піднесеня краєвого господарства, розширеня нашої комунікацийної сїти, розвитку нашого промислу, все те поборює ся як небезпечність для австрийского промислу і рільництва. Бесїдник вказує на те, що доходи з Галичини піднесли ся значно і для державних фінансів отвирають ся найлїпші вигляди, а коли Галичина з економічного огляду стоїть позаду инших коронних країв, то лише завдяки поборюваню наших заходів около піднесеня краю.

Бесїдник жалує ся дальше на вороже становище промислової ради супротив галицкого промислу і переходить до справи будови каналів. Закон про будову водних доріг не вийшов, як тверджено, з ініцияти Кербера, тільки палати і з умови про будову альпейских зелїзниць. Була она компромісом між противними інтересами Півночи і Полудня. Була також тодї мова про т. зв. польску небезпечність. Пос. Вольф вказав, що рільництву і промислови в Австриї може грозити небезпечність або зі сторони Галичини або Росиї. Незабутний др. Люеґер зганив тодї Вольфа досить остро, заявляючи, що канали є добродїйством для промислу, торговлї і рукодїля як також для рільництва в Австриї. Люеґер заявив тодї, що водні дороги поправлять сумну долю народів польского і руского. За виконанєм того закона заявив ся тодї також провідник ческого клюбу.

Нї палата панів, нї палата послів не мають права зносити обовязуючі закони. Закон мусить бути важний, поки не буде знесений иншим законом.

Пос. Ґломбіньский перейшов потім до обговореня становища промислової Ради супротив Галичини. Завважав, що утворенє сеї Ради принято в Галичинї з радостию, тому що Галичина як край промислово убогий сподївала ся, що в тій Радї найде поміч і опіку для свого промислу. На жаль, промислова Рада виявила себе рішучим противником Галичини і її промислу, а то при помочи представителя правительства. Від многих лїт істнує в Галичинї краєвий закон відновлюваний що 10 лїт, котрий увільняє ново повстаючі підприємства від податків, щоби в той спосіб поперти ті слабі зародки промислу в краю. Нїкому в цїлій Австриї доси не прийшло на гадку виступати сего краєвого закона, треба було аж промислової ради, щоби відкрила, що сї краєві закони є буцїмто небезпечні для західного австрийского промислу. Ся справа має також політичну сторону. Треба спитати, чи дійстно покликує ся прибічні ради на се, щоби істнуючі і обовязуючі краєві і державні закони критикували. Промислова Рада має инший матеріял для своїх дебат. Бесїдник боїть ся, що необерїганє і невиконуванє істнуючих необовязуючих законів викличе поважне замішанє в компетенциї деяких адміністрацийних властий.

Бою ся, що невиконуванє законів викличе помішанє компетенциї у деяких адміністрацийних властий. Они чують ся покликані до виданя осуду, чи якийсь державний закон має бути виконаний, чи нї. Певні нездорові обяви не можуть скріпити гармонії в нашій державі. То шкідливий анахронізм ще тепер викликувати непорозуміня між народами і краями та уживати одних против других. Поляки сьвідомі своїх обовязків супротив сеї держави, династиї і спецíяльно краю та сподївають ся, що в державі, котра має щастє посїдати найсправедливійшого монарха (оплески), ідея справедливости найде відзвук також у представителів народів. Бесїдник сподїває ся, що правительство признає, що справедливість є одинокою тревалою підставою правлїня и адміністрациї. Поляки займають становище справедливости супротив правительства й инших партий. (Оплески Поляків.)

По промовах пп. Гебермана, Пітка і Граского президент о год. 11 в ночи замкнув засїданє.

Сербска урядова часопись „Самоуправа" оповіщує обширний комунікат в справі Васича, порушеній професором Масариком в австрийскій делеґациї. В комунікатї висказано жаль, що деякі сербскі часописи виступили з тої причини ворожо супротив Австро-Угорщини, внаслїдок чого могли би бути заколочені добрі і приязні відносини обох держав. По заявленю ґр. Еренталя в делеґациї, що ґр. Форґач не мав нїяких зносин з Васичем, сербске правительство не має зовсїм причини гадати, що було инакше. Впрочім справа Васича є предметом судового слїдства і суд з цїлою певностию полагодить ту справу справедливо. Комунікат містить вкінци зазив до праси і висказує в імя патриотизму надію, що часописи не зроблять похибки, яка могла би мати злі наслїдки.

„Vossische Ztg." доносить з Білграду, що Васич називає ся в дійстности Варешакин. Походить з Угорщини, був відвічальним редактором опозицийної часописи „Народ. Лїст", орґану правительственого, переслїдуваного угорскими властями. Тодї прибрав назвище Васич і під чужим назвищем жертвував свої услуги яко шпіґун також войсковим властям в Загребі.

Вибори до парляменту в Анґлїї дали до вчера вечером такий вислід: Вибрано 120 лїбералів, 161 консерватистів, 23 з партиї робітничої, 38 Ірляндців. Лїберали здобули 10 нових мандатів, консерватисти 14, а партия робітнича 4.

Новинки.

Львів, дня 8-го грудня 1310.

— **Іменованя і перенесеня.** Є. В. Цїсар іменував радників висшого суду краєвого у Львові: Ем. Йос. Штібера і Ант. Дольницкого радниками Двору при найвисшім Трибуналї судовім і касацийнім. — Пан Намістник переніс ветеринаря повітового, Мариина Стровского з Рави рускої до Сколього. — Львівский висший суд краєвий іменував старшого официяла канцелярийного в Печеніжинї, Йос. Баабе, ведучим книги ґрунтові в Стрию, а старшими официялами канцелярийними официялів: Сам. Гіллеля Тірка в Тернополи для Золочева і Мойс. Цвілїнга в Болехові для Печеніжина.

— **Пригода на зелїзници.** Дирекция зелїзниць державних у Львові доносить: З причини хибного уставленя зворотниці виїхав дня 7 с. м. о 5 год. по полудни на стациї в Хирові поїзд особовий ч. 2020 на шлях заставлений возами. З подорожних дві особи тяжко покалїчило а деяких лиш незначно. З сеї причини опізнив ся зганий поїзд о 2 і пів години.

— **Заснованє молочарско - сироварского Союза в Вижници на Буковинї.** З кінцем минулого падолиста зареєстровано на Буковинї під такою назвою нове українське товариство з осїдком у Вижници. Цїль тов. та сама, що й Союза молочарского в Стрию, себто всестороння орґанізация молочарского промислу між селянами, з тою одна різницею, що наколи стрийский Союз всю свою увагу звернув на продукцию масла, Союз вижницкий обмежить ся на продукцию ріжнородних сирів, особливо швайцарских і голяндских. В такий спосіб займе ся й те порожне місце, яке до сего часу вакувало в нашім ще молодім молочарскім промислї; потече сьвіжий гріш і нові технїчні засоби до села, а звідтам новий, а головно свій власний продукт до наших міст. Коли подумати, що при еєствуючій у нас дешевизнї молока, ми переплачуємо грубий гріш на заграничних сирах, то стає сьмішно і злісно і жалко. А прецїнь маємо всї дані до того, аби у нас розвинулось сироварство несогірше, як приміром в Швайцариї або деинде. Назустріч сїй потребі, яка має для нас величезне

був великий тернистий огород, під котрого деревами я любив перебувати.

Отже одного вечера в червни проходжував ся я сам самітно, коли на закруті алеї стрітив нагло Лїяну.

— Добрий вечер! — відозвав ся я вічливо, але рівнодушно і хотів завернути.

— Добрий вечер, Іванку! — відповіла она легко насьмішливим голосом — чи перешкаджаю тобі?

— Нї!

— Отже длячого утїкаєш?

— Я нїколи перед нїким не утїкав!

— Но, но, но! Признай ся, що боїш ся мене, як хороби!

— Ох!

— І що не осьмілив ся би подати менї рамени, якби то зробив перший лїпший вічливий молодець на твоїм місци?

— Лїяно, ти мене баламутиш!

— То не моя вина!

— Іменно, що твоя. Укладаєш якусь нову зраду. Впрочім, знаєш добре, що не можу тебе стерпіти. Іди собі геть!

Задержала ся нагло, вхопила обі мої руки і голосом дивного звуку шепнула:

— Повтори ще раз ті слова: Іди собі геть!

— Іди геть! — наставав я, а в живчиках кров менї била як молотом.

— Ще раз! — сказала, наближаючи ся чим раз більше.

Ах, сим разом не надумуючи ся, витиснув я поцїлунок на устах хорошого чортика.

Місяць пізнїйше повінчав ся я з Лїною. Щож хочете? Було то остаточно одиноке средство, аби її усмирити.

І я ще не зовсїм певний, чи менї то удало ся, хоч я маю бути її „паном і володітелем" після права.

(Конець буде).

значінє, бо в недалекій будучности може нас видвигнути на видне і трівке становище на австрийскім молочнім ринку, пішов новозаснований Союз в Вижници. Вся его діяльність буде восередкована між галицкими і буковиньскими Гуцулами. Там засновувати-ме ся молочарско-сироварскі спілки, спілки для хову худоби, кіз і овець, взірцеві пасовиска і т. д. Союз уряджувати-ме від часу до часу курси молочарства і сироварства з викладами про годівлю худоби і гірску господарку. На разі нове товариство приступає до праці бадьоро, в повні надій, хоч і з малими засобами матеріяльними, надіючись на численне поперте з боку нашої суспільности. Пай вносить 20 К і 2 К вписового, (можна ратами, перша рата 7 К). Товариство вже від тепер приймає і залагоджує замовленя на „ементалер", „едамер", „трапістен" і всякі артикули в обсягу сироварства і взагалі молочарства. Члени товариства отримують замовленя по ціні значно дешевшій від загальної продажі. Союз приймає також вкладки щадничі і платить 5½%. У всяких справах інформацийних звертатись до дирекциї Союза на адресу: Союз молочарско-сироварний в Вижници.

— **Потопельниця в ставі Пелчиньскім.** Вчера рано о 9 год. добачив робітник млина при згаданім ставку що під таючим снігом лежить зарукавок і торбинка, отже почав розглядати ся по леду і добачив, що під ледом знаходить ся тіло якоїсь женщини. Завідомлена о тім поліция казала лїд вирубати і видобути тіло. По привезеню тіла до трупарні розпізнано в нїм Цецилію С., жінку урядника судового, котра перед двома тиждями щезла в дому мужа.

† **Померли:** Роман Соневицкий, народний учитель в Ярґорові коло Бучача, упокоїв ся дня 29 падолиста в 52 р житя. — В Галичи помер дня 3 грудня о. Йосиф Туркевич, латиньский парох, брат о. митрата Льва в 71 р. житя. — У Львові помер Павло Правн основатель і емерит. начальник львівскої міскої сторожі пожарної в 74 р. житя.

— **Житє за колеса.** Перед львівским судом присяжних закінчила ся вчера розправа карна о скритоубийство, котрого жертвою став ся селянин Михайло Дуда, замешкалий в присілку Торнові коло Мокротина. Обжаловані о сей злочин ставали перед судом, Петро Ґуральский, рільник із Скваряви старої, літ 23, котрий допустив ся убийства і Михайло Пташник, котрого прокуратория обжаловувала о то, що він намовив Ґуральского до злочину. Ґуральский вибрав ся був в ночи дня 7 вересня с. р. на обійстє Дуди і хотів забрати єму два колеса від воза, котрі той недавно був купив. Пес Дуди почав гавкати і пробудив домівників, але Ґуральский не зважав на то, лиш здоймав дальше колеса. Нараз явив ся перед ним Дуда. Ґуральский, котрий мав рушницю при собі, стрілив в Дуду і убив єго на місци, а відтак щез серед темної ночи.

По доконанім убийстві, явив ся Ґуральский під хатою війта і хотів, як сказано в акті обжалованя, вивабити єго і застрілити; але що з хати вийшла насамперед донька і пізнала Ґуральского, він лиш попросив, щоби переночував у війта. Ґуральский мав з собою рушницю. Коли війт опісля довідав ся о застріленю Дуди, здогадав ся зараз, хто єсть убийником і дав знати до жандармериї. Ґуральский признав ся перед жандармом до убийства. Підчас слїдства мало показати ся, що то Пташник намовляв Ґуральского до убийства, отже і єго арештовано і ставлено перед суд. Підчас розправи Ґуральский обставав при тім, що не мав наміру убити і що рушниця вистрілила мимо єго волі, а Пташник випирав ся таки зовсім вини. Підчас вчерашної розправи, Ґуральский лиш признав, що Пташник намовив єго, щоби він з набитою рушницею пішов красти колеса.

Судиям присяжним поставлено 17 питань, з тих 14 що до самого Ґуральского, а то в напрямі скритоубийства, забитя, провини внаслідок неосторожности з оружием, наконець о крадіж і безправне ношенє оружия. На основі вердикту судиів присяжних засуджено Ґуральского за намірену крадіж і неосторожність з оружием на 3 роки вязниці, а Пташника 12 голосами увільнено від вини і кари. Прокуратор зголосив жалобу неважности.

— **Дрібні вісти.** З причини заметелі сніговоі здержано загальний рух на шляху зелїзничім Ходорів-Підвисоке і Тернопіль-Стрий на 24 годин. — Концесию на самостійне веденє аптики в Миколаєві одержав маґістер фармациї Юліян Прокеш, арендатор аптики в Роздолі. — Власти шкільні викрили серед львівскої молодежи шкільної IV. ґімназиї тайне товариство для пияцтва і розпусти, з'орґанізоване на статутах з предсїдателем і виділом. До сего товариства мала належати і молодіж инших шкіл. Товариство се мало свій окремий льокаль, де відбувала ся пиятика і розпуста. Слїдство в сій справі закінчило ся прогнанем 19 учеників, з того 17 самих жидів. — З дому шевця Теофіля Врублевского, при ул. Зеленій ч. 2, втік ще в суботу 15-літний Генрих Мартинишин, ученик III. кл. школи виділової. — До склепу п. Юлії Юнушевскої, при ул. Зибликевича ч. 37, вломили ся оногди злодії і вкрали значний запас чоколяди і чаю, вартости кількасот корон.

Телеґрами.

Відень 8 грудня. Слїдуюче засїданє палати послів відбуде ся завтра, в пятницю о 11 годині перед полуднем.

Будапешт 8 грудня. Завалив ся тут новий дім в X части міста. З під розвалин видобуто одного робітника тяжко враненого а 5 легко.

Петербург 8 грудня. Водянко вибраний презесом партиї жовтяків (октябристів).

Льондон 8 грудня. Вислід виборів до години пів до 2 в ночи: 123 лїбералів; 169 консерватистів (уніоністів); 23 партия праці; 34 приклонників Редмонда; 4 приклонники О'Бріена. Лїберали зискали 11, консерватисти 18, партия праці 4.

Липск 8 грудня. Трибунал державний видав вирок, засуджуючи Банк державний на виданє депозитів бувшому султанови Абдул-Гамідови.

Надіслане.

Руско-анґлїйский підручник.

Курс львівский.

Дня 7-го грудня 1910.	Платять К с	Жадають К с.
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	682·—	690·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	450·—	460·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	552·—	557·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку	543·—	553·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5 прц. преміов.	109·70	110.40
Банку гіпотечного 4½ прц.	99·—	99·70
4½% листи заст. Банку краєв.	99·30	100·—
4% листи застав. Банку краєв.	93·50	94·20
Листи застав. Тов. кред. 4 прц.	96·—	—·—
„ „ 4% льос в 41½ літ.	95·50	—·—
„ „ 4% льос. в 56 літ.	92·70	93·40
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні галицкі	97·80	98·50
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½%.	99·30	100·—
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 К.	92·40	93·10
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 К.	93·—	93·70
„ м. Львова 4% по 200 К.	92·30	93·—
IV. Льоси.		
Міста Кракова	110·—	118·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский)	82·—	86·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	54·—	58·—
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский)	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 К. (Курс віденьский)	66·—	72·—
Базиліка 10 К (Курс віденьский)	34·75	38·75
Йошіф 4 К (Курс віденьский)	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский)	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·37	11·49
Рубель паперовий	2·51	2·54
100 марок німецких	117·60	118·—
Доляр американьский	4·80	5·—

— **Рускі диктати** до шкільної і приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича. Друге поправлене і розширене виданє.

— **Подорож довкола землї,** весела товариска гра для науки і забави. Видане Руского Тов. педаґоґічного у Львові. Ціна 1 К 50 с.

— **Домашна кухня.** (Як варити і печи?) Зладила Леонтина Лучаківска. Львів 1910. Накладом Миколи Заячківского. З друкарні Івана Айхельберґера, Львів, Ринок ч. 10. — Ціна одного примірника 1 К 50 с.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского під зарядом І. Надопада. (Телефона ч. 527).